

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηροειδῆ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν δρ. 16.—
Ἐτήσιον δρ. 20.—
Ἐξωτερικὸν δρ. 20.—
Ἐτήσιον δρ. 20.—
Τρίμηνον δρ. 5,50
Τρίμηνον δρ. 10,50
Τρίμηνον δρ. 4,50
Τρίμηνον δρ. 5,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
Θέλλα προσηγομένων ἐπὶ, ἁπλῶς λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Περικλεῶς δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαΐου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 25

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθὼς ἐδηλώθη καὶ εἰς τὸ 18ον φύλλον (ἴδε σελ. 143), ἡ ἐτησίαν συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὅτι ἐξ ἡμῶν εἰς δρ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἐξάμηνος καὶ τριμήνος, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω δόρους ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλον γενικῶς ἠὲ ἐξήθη εἰς λεπτὰ 40 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 45 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ πληρώσαντες ἡδὴ συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος ἡ διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχύτερον καὶ τὸ ὑπόλοιπον, διότι ἡ αὐξάνουσα εἴνε ἀναδρομικὴ. Ἐπίσης οἱ Πράκτορες νὰ ἔχουν ὑπὸ ὄψει τὴν αὐξάνουσαν καὶ νὰ εἰσπράττουν λεπ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοῦς ἀγοραστὰς των.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Ἐγὼ; ἔκαμε ἡ Ἄννα.

— ὦ, ναί! ἐξακολούθησε ὁ Τζάκ. Γιατί ὄχι κι' ἡ Ἄννα;... Εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ μπορῇ νὰ σπρώχνῃ τὸ διάκι δεξιὰ ἢ ἀριστερά, σὰν κανένας γέρος θαλασσο-λυκός.

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ! γιατί ὄχι; φώναξε γελῶντας κι' ἡ Ἄννα. Ἀρὸς μάλιστα θὰ κἀνὼδ, τι μοῦ λέτε, ὅπως θὰ με ὁδηγήτῃ...

— Ὡραία! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Ἡ διεύθυνση ἐνὸς πλοίου δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν διεύθυνση ἐνὸς σπιτιοῦ, ποὺ σεῖς οἱ γυναῖκες τὴν ξέρετε ἐκ γενετῆς.

Ἀλλὰ δὲν χρειάσθηκε νὰ καταφύγουν σὲ κουπιά, οὔτε, — ποὺ θὰ ἦταν ἀπλούστερο, — νὰ ρυμουλκῇθουν μὲ τὴν βάρκα. Ἀμα τὰ δύο πανιὰ τοποθετήθηκαν σταυρωτὰ σὰν ψαλλίδι, ἡ πινασσα δεχόταν πῶς ἐμῆσο τὸ σπρώξιμο τοῦ ἀνέμου κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι. Ἐπειτα, ἀπὸ μερικὰ συμπτώματα, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὺς ἀπὸ καὶ καὶ πέρα θὰ εἶχαν ἄνεμο δυτικόν. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἡ θάλασσα ἐπρασίνιζε σὲ διάστημα μιᾶς λεύγας. Κάπου-κάπου, μικρὰ κύματα ἀφρισμένα, σχη-

μάτιζαν σὰ σκάλες ἀπὸ ἄσπρες γραμμὲς καὶ φεγγαβολοῦσαν ἀπὸ ἡλιακὲς ἀνταύγειες. Τὸ ταξεῖδι ἐξακολούθησε μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα κι' ἡ ὥρα ἦταν μόλις ὀκτώμισυ, ὅταν ἡ Ἐλίσάβετ βρέθηκε στ' ἀκρωτήρι.

Ἀλλάξαν τότε τὰ πανιὰ καὶ τὸ ἐλαφρὸ πλοῖο προχώρησε πρὸς γρήγορα, μ' ἓνα μικρὸ κούνημα, ποὺ δὲν ἐνόχλησε ὅμως οὔτε τοὺς ἀνδρες οὔτε τὶς γυναῖκες.

Ὁ ἄνεμος, ποὺ ἔπνεε τώρα ἀπὸ τὴν θάλασσα, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ πῆσῃ κι' ὁ κ. Ζερμάττ ἐπρότεινε νὰ ναιβουν πρὸς τὰ βορειοανατολικά καὶ νὰ τριγυρίσουν τὴν μεγάλη ἐκεῖνη ξέρα, τὸ σύμπλεγμα τῶν

βράχων, ὅπου εἶχε ναυαγήσει ὁ Λάινδ-λορδ.

— Μποροῦμε εὐκόλα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστον καὶ ὅσο γιὰ μένα, εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἰδῶ τὸ σκόπελο ὅπου σὰς ἔρριξε ἡ τρικυμία, ἀφοῦ σὰς ἀπομάκρυνε τόσο ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσατε, γιὰ νὰ πᾶτε ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Καλῆς-Ἐλπίδας στὴ Βιταβία.

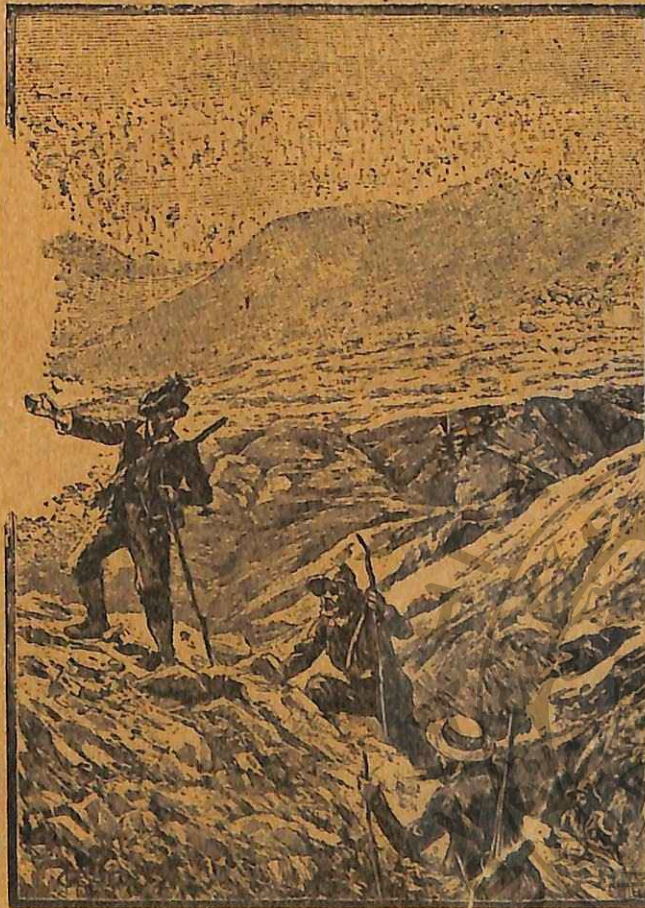
— Ναυάγιο ποὺ εἶχε πολυάριθμα θύματα! ἐπρόσθεσε ἡ κυρία Ζερμάττ, ποὺ τὸ πρόσωπό της ἔγεινε σκυθρωπὸ μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση. Ἐμεῖς μοναχὰ γλυτώσαμε τὸ θάνατο, ὁ ἀνδρας μου, τὰ παιδιά μου κι' ἐγώ.

— Ὡστε δὲν ἐμάθατε ποτέ, ρώτησε ὁ κ. Οὐόλστον, ἂν κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα σώθηκε ἀπὸ περαστικὸ πλοῖο ἢ κατόρθωσε νὰ φθάσῃ σὲ καμμιά ξηρά;..

— Κανένας! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἔστι μᾶς εἶπε τοῦλάχιστο ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστον. Κι' αὐτὸ φαίνεται τὸ πιθανώτερο. Πρὸ καιροῦ στὴν Εὐρώπῃ πιστεύουν, ὅτι ὁ Λάινδ-λορδ ἐναυάγησε αὐτάνδρος.

Ἡ Δορκὰς ὅμως, εἶπε τότε ὁ Ἐρνέστος, τὸ πλοῖο ποὺ ταξίδευε ἡ Τζέννυ, στάθηκε πρὸς τυχερὸ ἀπὸ τὸ δικό μας, ἀφοῦ ὁ ληστρόμος καὶ δύο ναῦτες του σώθηκαν κι' ὁδηγήθηκαν στὸ Σίδνεϋ.

— Πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Μπορεῖ ὅμως νὰ βεβαιώσῃ κανεὶς ὅτι καὶ κάποιοι ἀπ' τὸ δικό μας δὲν ἐγλύτωσαν καὶ δὲν βρῆκαν ἴσως καταφύγιο σὲ καμμιά ἄλλη ἀκτὴ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ;... Ποῖος ξέρει μάλιστα μήπως κι' αὐτοὶ δὲν ζοῦν ἐκεῖ τόσα χρόνια, ὅπως ἐμεῖς στὴ Νέα-Ἑλβετία!

«Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἡ ἀκτὴ παρουσίαζε ὄψιν διαφορετικὴν»

— Καθόλου αδύνατο, είπε ο Έρνέστος, γιατί το νησί μας δεν απέχει από την Αυστραλία παρά τριακόσιες λεύγες. Άλλα ή δυτική ακτή της. Αυστραλίας δεν συγχάζεται πολύ από ευρωπαϊκά πλοία, επομένως δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες ότι οι ναυαγοί μπόρεσαν να βρουν πλοίο, για να τους αποσπασή από τα χέρια των ιθαγενών, και να τους γυρίσει στην πατρίδα.

— Άπ'όλ' αυτά πρέπει να συμπεράνουμε, είπε ο κ. Ουόλστον, ότι αυτές οι θηλαστές είναι πολύ επικίνδυνες με τις μεγάλες τους τρικυμίες... Σε λίγα χρόνια, στο ίδιο μέρος, είχαμε δυο ναυάγια: το Λάνδλορδ και της Δορκάδος.

— Ναί βέβαια, αποκρίθηκε ο Έρνέστος. Πρέπει όμως να λάβουμε υπ' όψιν, ότι την εποχή αυτών των ναυαγίων, το νησί μας δεν ήταν σημειωμένο στους χάρτες και δεν είναι καθόλου παράξενο πως τόσα πλοία έχαναν στους σκοπέλους που το τριγυρίζουν. Σε λίγο όμως θα σημειωθεί με τόση ακρίβεια, με όση είναι σημειωμένα στους χάρτες και άλλα νησιά του Ίνδικου Ωκεανού.

— Τόσο το χειρότερο! φώναξε ο Τζάκι.

— Γιατί, φίλε μου; ρώτησε ο κ. Ουόλστον.

— Ναί, αποκρίθηκε με πείσμα ο Τζάκι. Τόσο το χειρότερο που θα γίνει γνωστή η Νέα-Ελβετία και θα τεθῇ, όπως λένε, εις δημοσίαν χρήσιν!...

Τη στιγμή εκείνη η Έλυσάβετ έπλεε στα δυτικά του σκοπέλου κι' ο κ. Ζερμάττ μπόρεσε να δείξει στον κ. Ουόλστον μια μικρή έντομη στο αντίθετο πλευρό του, όπου ένα τεραστιο κύμα είχε χάσει τον Λάνδλορδ. Εκεί καθώς ξέρουμε, έμεινε σφηνωμένο το πλοίο. Το άνοιξαν μια τρύπα στα ύψαλα, πρώτα με τον πλέικι, κατόπι με μια μικρή έκρηξη, και μπόρεσαν έτσι να βγάλουν σιγά-σιγά τα χρήσιμα πράγματα που περιείχε, ως την ημέρα που το ανατίναξε και το σκόρπισε μια έκρηξη μεγαλύτερη.

Από τα συντρίμια του Λάνδλορδ δεν έμεινε πια τίποτε άπάνω στην ξέρα. Το κύμα τα είχε βγάλει όλα στην ακτή, τόσο εκείνα που φύσει μπορούσαν να πλένε, όσο κι' εκείνα που προσωρινώς τα είχαν κάμει πλωτά με τη βοήθεια άδειανών βαρελιών, πι: χα: καζάνια, διάφορα σιδερένια, χάλκινα και μολυβένια πράγματα, καθώς και τα τέσσερα κανονάκια, τα δυο που είχαν στήσει στο νησί του Καρχαρία, και άλλα δυο στο Φελσενχάιμ.

Καθώς έπλεαν κοντά στους βράχους, οι επιβάτες της πινάσας προσπαθούσαν να ιδούν αν φαινόταν κανένα συντρίμμι κάτω από τα καθαρά κι' ήττοχα νερά. Δυόμισυ χρόνια προητέρω, ο Φρίτς, περνώντας από εκεί με το καγιάκ, για να πάη στον όρμο των Μαργαριτών, είχε

διακρίνει στον βυθό ένα πλήθος βαρειά αντικείμενα, μεγάλα κανόνια, κυλλίδαντες, σφαίρες, σίδερα, κομμάτια του σκάφους μεταλλίνα, που για να τανασύρη κανείς έπρεπε να μεταχειρισθῇ καταδυτική μηχανή. Άλλά και τέτοια μηχανή αν είχε, είχε ζήτημα αν ο κ. Ζερμάττ θα τα έφτιαζε από τον κόπο, αφού δεν ήταν τις πρώτες ανάγκης. Τώρα πιά, κανέν' από τάντικείμενα εκείνα δεν φαινόταν στον βυθό (*).

Ένα στρώμα, από άμμο, ανακατωμένο με μακριά φύκια, σκέπαζε τα τελευταία λείψανα του Λάνδλορδ. Αφού έκαμε και το γύρο της ξέρας, η Έλυσάβετ στράφηκε προς τα μεσημβρινά, σε τρόπο ώστε να πλέη άρκετα κοντά στο Ανατολικό Άκρωτήριο. Όπωςδήποτε, ο κ. Ζερμάττ οδηγούσε το πλοίο με μεγάλη προσοχή, γιατί μια από τις μύτες του άκρωτηρίου προχωρούσε μακριά στη θάλασσα και χανόταν μέσα στις ξέρες.

Ύστερ' από τρία τέταρτα της ώρας, αφού πέρασε και το άκρωτήρι εκείνο, που έφημείωνε πιθανότατα την ανατολική ένχατιά της Νέας-Ελβετίας, η πινάσα μπόρεσε να ακολουθήσει τους έλιγμους της άκρογιαλιάς σε άποσταση μισής λεύγας, με βορειοδυτικό άνεμο, που έρχοταν πάλι από την ξηρά.

Στο διάστημα αυτού του ταξιδιού, ο κ. Ζερμάττ μπόρεσε πάλι να παρατηρήσει, πόσο τραχεία όψη παρουσίαζε η ανατολική ακτή της Νέας-Ελβετίας. Ούτε ένα δένδρο-στάβραχώδη ύψωμα, ούτε ίχνος από βλάστηση στα προπόδια τους, ούτε ένα ρυάκι ανάμεσα στις γυμνές κι' έρημες άκρογιαλιές. Τίποτε άλλο παρά βραχί, έξερσι, όμοιοιόμορφοι, πυρακτωμένοι από τον ήλιο. Τί αντίθεση με τους όλοπράσινους όχθους του όρμου της Σωτηρίας και την προέκτασή τους ως το άκρωτήρι της Ψεύτικης-Ελπίδας!

Και τότε ο κ. Ζερμάττ είπε:

— Ά, μετά το ναυάγιο του Λάνδλορδ βγαίναμε 'ς αυτό το μέρος του νησιού, τί θα γινόμαστε; πως θα βρίσκαμε την τροφή μας;...

— Η ανάγκη θα σάς έσπρωχνε στο έσωτερικό, αποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον. Θα τριγυρίζατε τον όρμο της Σωτηρίας και θα φθάνατε βέβαια στη θέση όπου στήσατε την πρώτη σας σκηνή, στο Ζελτχάιμ.

— Αυτό βέβαια θα γινόταν, έλαπητέ μου Ουόλστον, έσυμφώνησε ο κ. Ζερμάττ, αλλά πόπους κόπους θα μάς έστοιχίζε και σε τί άπελπισία θα βρίσκόμαστε τις πρώτες ημέρες!...

— Ποιος ξέρει μάλιστα, έπρόσθεσε ο Έρνέστος, μήπως η βάρκα μας έμεινε με τα βαρέλια δεν τσανιζόταν 'ς αυτούς τους βράχους και πνιγόμαστε!...

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Τόδε εικόνα προηγ. φύλλον, σελ. 185.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΚΟΥΚΛΩΝ

[Παραμύθι.]

Υπήρχε μια φορά ένα βασίλειο το κατοικούσαν κάτι μικροί νάνοι που τους έλεγαν Κουκλες, και που το κυβερνούσε μια καλή βασίλισσα.

Αυτή η βασίλισσα είχε μια κόρη την χαριτωμένη Πομπινέττα, που γίνονταν μια μέρα κι' αυτή βασίλισσα όταν η μητέρα της θανάβαινε στο βασίλειο της Νεράιδας στο βασίλειο των Έντικων.

Η βασίλισσα των Κουκλών έβοηθό, για να κυβερνά το κράτος της, ύπουργο που τον έλεγαν πρίγκιπα Καραγκιόζη. Αυτός, άσχημος, καμπούρι και κακοκαρμένος, ήταν υπερβολικά φιλοδοξός. Όνειρεύονταν να γίνει βασιλιάς των Κουκλών.

Γι' αυτό έσπουδασε κρυφά τη μαγεία κι' έμαθε πως δεν έπρεπε να πειράξη την βασίλισσα, γιατί πλησία ο καιρός που θα γίνονταν Νεράιδα ή δύναμη ενός άκλου μάγου δεν μπορούσε να την πιάσει.

Τότε ο Καραγκιόζης αποφάσισε να ξεκάμει την φυσική διάδοχο της βασίλισσας, δηλαδή την μικρή Πομπινέττα. Έτσι ο κακός ύπουργός τραβήξε προδοτικά την βασίλοπούλα σε μια φυλακή και την έκλεισε μέσα.

Μά όταν η βασίλισσα είδε πως έλειπε η κόρη της, φώναξε:

— Ποῦ είναι η Πομπινέττα; Όπου νά'λλοι άμέσως!...

Κι' επειδή σ' αυτό το παράδοξο βασίλειο όλα υπάκουαν στη βασίλισσα, έμειναν ό λαός της, παρά και τα ζώα, τα δένδρα, τα λουλούδια, ακόμη και τα σπίνια, μόλις είπε την επιθυμία της και οι τοίχοι της φυλακής παραμέριζαν οι πόρτες άνοιξαν και η Πομπινέττα λειθερώθηκε. Δυστυχώς, ο Καραγκιόζης είχε ένεργήσει με τόση επιτηδεύτητα, ώστε δεν τον υποπτεύθηκαν και πως αυτός φυλάκισε την κόρη της βασίλισσας.

Αποφάσισε τότε να ένεργήσει άλλοις. Αφού κατασκεύασε ένα δυνατό φάρμακο έδωσε χωρίς να τον ιδούν μέσα σ' ένα γλυκίσμα και το πρόσφερε στην Πομπινέττα. Αυτή έφαγε την λιχουδιά με δεν έπαυε τίποτε, γιατί, από μια μαγεία, δεν μπορούσε ούτε να ρρωσθή και να πεθάνει.

Μά η σπουδή των μαγικών βιβλίων έμαθε στον κακό ύπουργό πως η Πομπινέττα δεν θα είχε πια αυτό το θαύμασιο προνόμιο, αν έβγαίνα από το βασίλειο της μητέρας της.

Ο Καραγκιόζης λοιπόν δεν είχε σκεφτεί παρά ένα σκοπό: να κάμει την βασίλοπούλα να βγῇ από το βασίλειο.

Μά το πράγμα δεν ήταν εύκολο, γιατί

η χώρα των Κουκλών δεν είχε παρά μια πόρτα, που ήταν κλειστή, και η βασίλισσα ή ίδια φύλαγε το κλειδί.

Τότε, μια μέρα, ο Καραγκιόζης πήρε όλα τα κλειδιά του παλατιού και είπε στη βασίλισσα:

— Έχουν ανάγκη να καθαρισθούν, και ε, θέλετε, με τον ίδιο κόπο, δώστε μου να γυαλίσω λιγάκι κι' αυτό το κλειδί που κρεμάμενο στη ζώνη σας.

Χωρίς ύποψία, η βασίλισσα του έμπεστευθηκε το κλειδί.

Τότε, ο Καραγκιόζης έκαμε τρόπο να βρεθῇ μονάχος με την Πομπινέττα και, δείχνοντάς της το μυστικό κλειδί, της είπε:

— Αυτό είναι το κλειδί που άνοίγει την πόρτα του βασιλείου και που οδηγεί στην πιο θαυμάσια χώρα που υπάρχει.

Και για να ξυπνήσει την περιέργειά της, της διηγήθηκε χίλιες φανταστικές ιστορίες, και κατόπι έκαμε πως βγαίνει έξω.

Η Πομπινέττα δέ μπόρεσε να νηυσταθῇ στον πειρασμό. Αρπάξε το κλειδί κι' έτρεξε στην πόρτα του βασιλείου.

Η πόρτα της φώναξε: — Μην άνοίγεις, Πομπινέττα, μη!...

Μά, χωρίς να την άκούση, το κορίτσι έχωσε το κλειδί στην κλειδαριά και, επειδή το κλειδί ήταν μαγεμένο, η πόρτα αναγκάστηκε να υπακούσῃ και άνοιξε.

Τότε η Πομπινέττα κατέβηκε τρία σκαλοπάτια, που το πρώτο ήταν από γυαλί, το δεύτερο από πορσελάνη και το τρίτο από σκληρό καρτόνι.

Μόλις η βασίλοπούλα πηδήξε το τρίτο σκαλοπάτι κι' η μικρή περιέργη βρέθηκε εκατό χιλιάδες λεύγες μακριά, στο βασίλειο των Άνθρώπων. Μά τότε είδε πως τα μάτια της είχαν γίνει από γυαλί, το πρόσωπό της από πορσελάνη και το σώμα της από σκληρό καρτόνι. Και δε μπορούσε πια ούτε να μιλήσει, ούτε να περπατήσει!

Φαντάζεσθε την άπελπισία της βασίλισσας, όταν ο Καραγκιόζης, προσποιούμενος τη μεγαλύτερη λύπη, της είπε πως η Πομπινέττα του πήρε κρυφά το κλειδί κι' έφυγε.

Γιατί η βασίλισσα ήξερε τη μαγεία που έκαναν τα τρία σκαλοπάτια. Και λόγια, οι νόμοι που ήταν ύποταγμένες οι Νεράιδες, της απαγόρευαν να βοηθήσει την κόρη της πριν περάσουν έπτά χρόνια κι' έπτά μέρες.

Έτσι ο Καραγκιόζης, λογάριζε πως σ' αυτό το διάστημα, η Πομπινέττα, με το καρτονένιο της σώμα, τα γυαλένια της μάτια και το πορσελάνινό της κεφάλι, θάβρισκε χίλιες φορές την ευκαιρία να σπάσει.

Αυτό συλλογίζονταν και η δυστυχί-

σμένη Πομπινέττα, γιατί αν και ήταν άκίνητη, μπορούσε όμως να σκέπτεται, κι' έλεγε μέσα της:

— Θέλω μου, τί θαπογίνω εγώ που ήμουν τόσο χαϊδεμένη από την καλή μου μαμιά;

Έκείνη τη στιγμή, περνούσε ένα κοριτσάκι που, βλέποντας τη μικρή νάνα, φώναζε:

— Ω! Ένα παιδάκι που το παράτησαν λόμοναχο μεσ' στο δρόμο! Αφού είν' έτσι εγώ θα γίνω μαμμά του!

Και πήρε την Πομπινέττα στην άγκαλιά της, δοκιμάζοντας να ζεστάνη τάλυγιστα μέλη της. Μά δεν το κατορθωσε και πίστεψε για μια στιγμή πως το μυστηριώδες παιδάκι ήταν ίσως πεθαμένο. Τότε είδε πως το σώμα του ήταν από καρτόνι, ή κεφαλή του από πορσελάνη και τα μάτια του από γυαλί.

Χωρίς να ζητήσει να μαντευθῇ από που προέρχονταν αυτό το θαύμα, η Νίτσα, — έτσι έλεγαν το κοριτσάκι, — πήρε την Πομπινέττα στο σπίτι της και δοκίμασε να της δώση να φάη, μά ή μαγεία της επέτρεπε να ζῇ χωρίς να τρώγῃ. Τότε η Νίτσα την έδωσε να πλαγιάσει και την περιποιήθηκε με τόση στοργή, ώστε η Πομπινέττα νόμιζε πως βρίσκεται κοντά στη μητέρα της. Η καινούργια μαμμάκουλά της τη νανούρισε και, αν και τα γυαλένια μάτια της έμειναν δαλάνοικτα, η Πομπινέττα άποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα η Νίτσα δοκίμασε πάλι να της δώση να φάη κι' έξακολούθησε να την χαϊδεύη και να την δοσκειδίζει, και της κατασκεύασε μόνη της μια καινούργια τουαλέττα.

Οι μέρες πέρασαν έτσι, κατόπι οι μήνες, κατόπι τα χρόνια.

Μά ο Καραγκιόζης, που μπορούσε χωρίς στίς μαγείες του, να ξέρη τί είχε άπογίνει η Πομπινέττα, θύμωσε σφοδρά όταν είδε πως η μικρή βασίλοπούλα βρήκε μια τόσο χαριτωμένη προστάτρια.

— Είναι ικανή, είπε, να περιμένει έπτά χρόνια και τις έπτά μέρες, χωρίς να πάθει τίποτα. Αυτό δεν πρέπει να γίνει.

Τότε λοιπόν, βγήκε από το βασίλειο των Κουκλών και, πηδώντας τα τρία μαγικά σκαλοπάτια, έγεινε κι' αυτός από καρτόνι και πορσελάνη. Μά φρόντισε να μάθῃ και κάτι καθήκοντα λόγια που του επέτρεπαν, όποτε ήθελε, να ξαναγίνῃ από σάρκα και όστά, καθώς και να κείται κατά τη θέλησή του.

Ηλθε έτσι μπροστά στο σπίτι της Νίτσας και, κάνοντας διάφορες άστείες τοίμπες, δοκίμασε να κερδίσει την συμπιστοσύνη της. Μά η Νίτσα τον ήρε άσχημο και δε θέλησε να τον δεχθῇ.

Άπειναντίας, οι μορφασμοί του άρρεσαν σ' ένα μικρό γείτονα, τον Λάκη, που με χαρά τον πήρε μαζί του.

Κι' επειδή ο Λάκης έρχονταν συχνά να παίξῃ με τη Νίτσα, μια μέρα έφερε και τον Καραγκιόζη. Αυτός τότε, έπωφελούμενος μια στιγμή που δεν πρόσεχε η Νίτσα, πλησίασε την Πομπινέττα και την έφριξε άπότομα χάμω. Εύτυχώς, το πορσελάνινο κεφάλι της κακομοίρας της βασίλοπούλας δεν έσπασε, μά η Νίτσα έβγαλε μια τρομερή ρωνή και, άπομακρύνοντας τον κακό Καραγκιόζη, έδῆλωσε στον Λάκη πως δεν θα τον δέχονταν πια με το άσχημό του άνδρείκελλο. Κ' έτσι ο Λάκης δεν ξανάφερε στο έξῃς τον Καραγκιόζη.

(Έπεται το τέλος)

† Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

ΤΟ ΜΑΤΙ

Έδώ και τρία χρόνια, άρρώστησε άξανα τ' αδερφάκι μου. Στην αρχή ένοιωσε ένα σύγγκρο, και ύστερα τώπιασε δυνατές πυρετός. Ο πατέρας και η μάνα μου έλειπαν σε ταξείδι. Γιατρός στο χωριό δεν ήταν. Η κυρούλα μου άποφάνθηκε άμέσως ότι ήταν μάτι κι' είπε να στείλῃ κανένα στην γρηά Μόρφη του Άλυφαντή, που ξέρει λογίων-λογίων μαγία και ξορκίσματα. Αυτή βέβαια, θάξερε και κανένα για το μάτι. Διάλεξε λοιπόν έμένα να πάω στη μάγισσα κι' αφού μ' άουμήνεψε για καλά, μ' άφησε να φύγω. — Έγώ, μαθητής του έλληνικού, δεν πίστευα και πολύ στα μάγια, αλλά δίν μπορούσα και να μὴν κάμω το θέλημα της κυρούλας μου.

Όταν έφτατα όμως στο χωριό όπου βρισκόταν η μάγισσα, μύθαν ότι έλειπε σ' άλλο χωριό, όπου είχε πιά να ξεμαγίψη καποιον νεραϊδοτυπημένο. Τί μπορούσα τότε να κάνω; γύρισα τρεχάτος στο χωριό μας, να το πω της κυρούλας μου. Περνώντας από την πλατεία του χωριού, (το σπίτι μας ήτανε στην άλλη άκρη) είδα το δάσκαλο να στέκεται μπροστά στο σχολείο. Μόλις με είδε λαχανιασμένο άπ' το δρόμο, μ' έρώτησε τί πρέχει.

Αφού του τα είσώρησα όλο, ο δάσκαλος φώναξε: «Άχ! αυτοί οι χωριάτες! Ποτέ δεν θα μάθουν ότι μάγια δεν υπάρχουν!... Άκουσε δ'ωσύ! να πῇς της κυρούλας σου ότι βρήκες τη μάγισσα και ότι σούδωσε το γιατρικό, που εγώ θα σου δώσω! θάναθ καθαρό νερό και δεν θα βλάψῃ. Να δώμε, θα φωνάξῃ η κυρούλα σου κανένα γιατρό από τα γειτονικά χωριά, σάν δῇ ότι τα γιατρικά της μάγισσας δεν ώρελήσανε!»

Άλλα την άλλη μέρα ο αδερφός μου ήτανε καλά, κι' η κυρούλα μου έξακολούθει άπομα και τώρα να νομίζει, ότι το γιατρικό της μάγισσας — το νεράκι του δασκάλου, — τον έσωσε!

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων ἔληξεν ἡδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνα-νεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συνδρομηταὶ ἡμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Α'.

Πόρτ-Σαΐτ, Φεβρουάριος 1920

Ἀγαπητὴ μου

Σήμερα ὁ οὐρανὸς εἶνε καταγάλανος· οὕτε ἓνα σύννεφο δὲν φαίνεται· παντοῦ ἥλιος, φῶς, δέ-νδρα καταπράσινα, κελαιδήματα πουλιῶν, θαρρεῖς πῶς εἶναι ἀνοι-ξίς. Ἡ θάλασσα ποὺ παίζει τὸ χρώμα τοῦρανοῦ, κάτω ἀπ' τὴν ἀ-κτίνης τοῦ ἡλίου, γίνεται θαμπα-τική. Γλάροι, ἀμέτρητοι γλά-ροι, πετοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ με-φρονεῖς διαπεραστικῆς ἄλλοι πη-γαίνουν καὶ σταματοῦν στὴν πρῶ-μην ἐνὸς καραβιοῦ, ἄλλοι βου-τουν στὴ θάλασσα, νὰ πιάσουν ψάρι.

Ἡ κίνησις τοῦ λιμένος εἶναι σήμερα πολὺ ζωνρὸς ἀπὸ τὸ πρὶν· μπαίνουσι βαπόρια καὶ με-γέθους καὶ κάθε ἐθνικότητος. Νά, ἴσα ἴσα, τώρα, ἓνα μεγάλο κατά-στρο "Ολλανδικὸ ἀνρόπλοιο ἐ-φθασε γεμάτο ἐπιβάτες, καὶ ἀγ-κυροβόλησε ἀπέναντί μας. Οἱ γλά-ροι, καταρομαγμένοι ἀπ' τὸν κρότο ποὺ κάνουν οἱ ἀλυσοίδες, φεύγουν μακριά. Βάρκες, βαπο-ράκια ἀπ' ὅλες τὶς ἐταίριες, μι-ξώνονται κοντὰ στὴ σκάλα, κι' οἱ βαρκάρηδες, εὐκίνητοι σὰν γάτες, οἰκνύονται ἐπάνω γιὰ νὰ παρουν ἐπιβάτες. "Εἴη, ἐπὶ ἀραπάκια, ὀλόγυμνα, με σγουρά μαλλιά καὶ με πετσί γυαλιστερό καὶ σὰν μπρούντισιν ἀπ' τὸν ἥλιο, βου-τουν στὸ νερὸ γιὰ νὰ πιάσουν τάργυρα νομίσματα τοῦ τοῦς ὀ-γχύνουν μερικοὶ "Ολλανδοί. "Ἐνα ἀπ' αὐτά, ἓνα τόσο δά ἀραπάκι, —σκαρφαλώνει πάνω στὴ σκάλα, καὶ ὁ ναυτὸς ποὺναι ἐκεῖ τὸ διώ-χνει· ἐκεῖνο ἐπιμένει, θέλει νὰ μῆνι στὸ βαπόρι, ὁ ναυτὸς τὸ σκουντῇ, τ' ἀραπάκι γλυστρῇ καὶ πέφτει στὴ θάλασσα, ἐνθ' οἱ οἱ ἐπιβάτες ξεκαρδίζονται στὰ γέ-λια. "Ἐνα ἄλλο κολυμπᾷ πίσω ἀπὸ μιά βάρκα φορτωμένη πορ-τοκάλια καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν φθάσῃ· ὁ βαρκάρης ὅμως ποὺ κατάλαβε τὸν σκοποῦν, κοπι-λατεῖ πρὸς δυνατόν, κι' ἀπομακρύν-νεται ἀπ' τὸν κατεργαράκο.

"Ἐνα βαποράκι πλησιάζει στὸ

"Ολλανδικό, σέρνοντας μιά με-γάλη μαούνα γεμάτη κάρβουνα. Τώρα οἱ κάρβουναρῆδες ἀρχισαν τὴ δουλειά τους. Μὲ κατὶ παρὰ-ξινες φωνγές ποὺ ξεκουφαίνουν γεμίζουν τὶς ξεμπλῆς τους καὶ τρέχουν νὰ τὶς ἀδειάσουν στὶς κάρβουναποθήκες τοῦ βαποριοῦ. Μαυροί, κατάρμαυροι, πηδοῦν, τρέ-χουν, φωνάζουν, με χίλιες χειρο-νομίες καὶ μαλωμάτα, θαρρεῖς πῶς εἶναι διαβόλοι βγαλμένοι ἀπ' τὴν κόλασι! "Ἐνας γέροντος βγά-ζει ἐμπορεύματα ἀπ' τὸ ἀνρό-πλοιο καὶ τὰ ρίχνει σὲ μιά μαού-να. Παντοῦ τριξίματα μηχανῶν, θόρυβος, βοή, ἀλαλαγμός, καὶ πά-νω ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ ἥλιος, ὁ θαυ-μάσιος ἥλιος τῆς Αἰγύπτου, ποὺ φωτίζει καὶ θερμαίνει ὅλα, καὶ δίνει σ' ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι, χρώματα καὶ ζωή.

Μὲ ἀγάπη

Φριδολίνη

ΑΣ ΞΗΚΡΟΘ!

Τὶ κάθομαι καὶ στὸ βιβλίό ὅλο [τί σκύβω;]
Τὶ τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὸν ὄξω κό- [σμο κρύβω;]
Κι' ἀπὸ τὰ γέλια, τὶς χαρές, ποὺ [πρέπει νάχω]
Τὸ διάβασμα — κόσμος βουδός — [ἔχω μονάχο;

"Ἄς σηκωθῶ κι' ἄς πάω γοργά. [Μὲ καρτεροῦνε]
Γαλάξια οὐράνια, ἀχτίδες ἡλίου [ποὺ γλυστεροῦνε]
Σὲ κάμπους, σὲ βουνά, ποτάμια, [ὅρατα λουλουδία,
Μὲ καρτεροῦν ὁρατὴν πουλιῶν [γλυκὰ τραγουδία!

Γιάννης Ἀηδόνης

Ο ΜΑΗΣ

— "Ἐμπρὸς παιδιά, ἐνωθῆτε με-τὰ λουλουδία καὶ τὰ πουλιά, τὸν ὁμορφο τὸ Μάη νὰ χαιρετήσετε με χαρὰ, καθώς περνάει με γέ-λιο κάτω ἀπὸ τὸν δένδρον τὴ σκιά. "Ἡ φορεσιά του ἀπὸ δρο-σάτη πρασιναῖα, με μαργαρίτες ἀσπρὲς τριγύρω κεντημένη καὶ με πολλὰ ἄλλα ἀνθάκια ὀλοῦθε χρυ-σωμένη, ἐνθ' ἀπ' ἀνθὺς στεφάνια στολίζουν τὰ μαλλιά του. Στὰ ἡ-λιόλουστα τὰ πλάτια του συγγε-φάνια ἀλαφριά διαβαίνουν, ὅπου τὴ μέρα οἱ σκορδαλοὶ τραγουδᾶνε. Κι' οἱ πεταλοῦδες μεσ' στὸν ἀέρα γλυκὰ πᾶ στὰ λουλουδία πετᾶνε με καταπλούμιστα φτερά. "Ἀνά-νοιχτα μπουμπούκια τὴ φύση τὴ λαμπρύνουν καὶ μυρουδιές τὰ λου-λουδία γλυκῆς ἀπολογίζονται. Σὲ δροσερὰ λειβάδια τὰ κίτρινα τρι-φύλλια λάμπουν, ὅπου ποτάμια μικροῦλια συγοτρεχόν κι' ὅπου χύνουν τὸ δροσάτο τους τὰ μυρ-τολούλουδα ἄρωμα ἀπάνου στὸ γρᾶσιδι κι' ὅπου ἡ ὄχρη, ἡ ὁμ-μορφη, ἡ γλυκεῖα ρεζεντά σηκών-ναι ἀπάνου τὸ δειλὸ κεφάλαι τῆς, χαιρετώντας καμμία πετούμενη πυραλίδα.

"Ο Μάης ἔχει καὶ μπάντα ἀπὸ τραγουδιστάδες: "Ο κότσυφας τὸν φάλλει με τὸ χρυσὸ του στόμα· τὰ πηδῶν, ὅταν ἀρχίζῃ ἡ νύχτα κι' ὅταν ἡ φύση ὅλη στὴν ἀγκαλιά τοῦ ὕπνου βρῖσκαται, ψέλλει· ὁ κοῦ-κος τραγουδᾷ μέσα στὰ λευκα-κάνθια, ὅταν οἱ ἀπαλὲς πέσουνε σκιές τῆς νύχτας καὶ μελωδίες παθητικῆς τῶν ἀγριοπεριστεριῶν ἀπ' τὰ ψηλά δέντρα ἀναδίδονται γλυκῆς.

(Μετάρραση ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ)

Σεπτέμβριος Δόρδος

✽

ΑΡΧΙΣΧΕΙΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

Εἶναι λίγο παραλέκατος. "Όταν κουβεντιάζει, κουνιέται ὀλάκε-ρος· τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, τὸ κεφάλι του, ὅλα του. Κι' ἐκεῖ ποὺ κουβεντιάζει, εἶναι ἄξιος νὰ σοῦ κόψῃ καὶ καμμία κατακεφα-λιά, ἐστὶ σιὰ σιὰ. Κι' ἓνα κά-μης νὰ τοῦ δώσῃς καὶ σὺ καμμία, νὰ κι' ὁ ἀδερφός του ποὺ εἶναι τετράπαχος σὰ σιτεφὸς μόσχος.

"Ἐχουν καλὴ καρδιά ὅμως τὰ-δεράκια. Κι' ἀγαπιούνται!... Τάχουν ὅλα μαζί, ὡς καὶ τὰ βι-βλία καὶ τὶς πένες ἀκόμα. "Ἄμα ἀκούσουν νὰ πῇς ἡ δὸν νὰ γρά-ψῃς τίποτα, πρὶν νὰ μῆνι τὸ εἶπαν αὐτοί, τὸ κοπανᾶν ὀλοένα καὶ δὲν τὸ ξεχνοῦν μήτε σὰν παραμι-λοῦν σὸν πυρετὸ. Μαθηματικοὶ ἄριστοι. — Ἀγαθοί.

Θὰ θυμάστε βεβαίως γιὰ τὴν οἱ Σπαρτιάτες ἐβγαζαν δύο βασιλιά-δες. Γιὰ νὰ μὴ συμφωνοῦν, ὅταν προκήνται νὰ κάμουν τίποτα κακό, καὶ νὰ τρέχουν νὰ τὸ λένε... τῆς μαμάς "Ἐφορίας. "Ἐστὶ καὶ τὰ-δεράκια. "Ἦ, μαμά, ὁ Χαρίλα-ος... ποὺ νὰ σ' τὰ λέω!..."

Φλώρος Ροδάνης

✽

ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ ΜΟΥ

Σκυμμένος στὰ βιβλία μου με-λετῶ. Μέσ' στὸ γραφεῖο μου ἄκρα σιωπή. "Όλοι στὸ σάτι κοιμῶνται — δύο ἢ ὅρα ἀπὸ τὸ μεσημέρι — καὶ μόνον τὸ ἀδελφάκι μου, καθισμένο σὲ μιά γωνιά τοῦ γραφείου μου, παίζει με τὴν γὰρα ἡσυχά — ἡσυχά (τοῦτα ποὺ τοσαμένον μου νὰ μὴ φωνάζῃ καὶ βουβάζῃ).

"Ἄξαφνα αἰσθάνομαι κατὶ νὰ τραβᾷ τὸ μανίκι μου. "Απορο-φημένος ἀπ' τὴν μελέτη, δὲ δίνω προσοχή. Σὲ λίγο, νέο τράβημα δυνατότερο. Τινάζω ἀσυνείδητα τὸ χέρι μου καὶ ἐξακολουθῶ τὴ μελέτη μου. Τρίτο τράβημα, πολὺ δυνατότερο ἀπ' τὰλλα, συνοδεύ-μενο τώρα κι' ἀπὸ μιά φωνή, με-κανε νάφῃςσ κάτω τὸ μολύβι καὶ νὰ γυρίσω θυμωμένος νὰ δῶ ποῖος τὸλμήσε νὰ ταράξῃ τὴ μελέτη μου.

"Όλος μου ὁ θυμὸς ὅμως ἔγινε καπνός, μὲλὶς ἀντίκρισα τὸ περίτρομο πρόσωπο τοῦ ἀδελ-φροῦ μου. "Ἐκεῖ! ἐκεῖ... μοῦ λέει με φωνή πινυμένη... ἔνα θηρίο...

ἓνα μεγάλο θηρίο!... "Ἐγὼ σπῖσα με τὸν τρόπο ποὺ μὴν-τάδελάκι μου καὶ μ' αὐτὰ πᾶ-έλεγε. Γιὰ ποῖο θηρίο μίλας;

"Ἐνα μεγάλο θηρίο εἶναι ἐκεῖ νὰ ἐκεῖ στὸν τοῖχο. Γιὰ κοῖτα τὰ πῶς περπατᾷ! Ἰδοὺν νὰ με φά-ῃ! Κοιτάζω ἐκεῖ ποὺ μοῦδεινε κα-βλέπω ἓνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο ἄλληθια θηρίο, μιά σαραντα-δαρούσα! Κράτησα τὰ γέλια καὶ μοῦρθανε, καὶ σοβαρὸς, παίρ-μιά παντόφλα, κτυπῶ τὸ θηρί-στὸν τοῖχο, καὶ τὸ ὀρχνυ σκοτε-μένο. "Πᾶει τὸ θηρίο, λέω γ-λαστὰ στὸ ἀδελφάκι μου, καὶ ἀκόμα φοβισμένο με κοιτοῦσε. Νά, ἔλα καὶ σὺ νὰ τὸ σκοτώσῃς, ἔλα.

Τὸ ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὸ ἔφερα ἀπάνω ἀπὸ τὸ θηρίο, καὶ τὸ ἔβαλα νὸ τὸ πατήσῃ με τὰ πε-δαράκι του. "Τώρα, τοῦ εἶπα γ-λῶντάς το, ἄντε πάλι νὰ παῖξ-με τὴ Βιβλία, καὶ νὰ μὴ με ξανα-ταράξῃς. Τ' ἀκούεις;.

"Ἐκεῖνο, με τὸ πρόσωπο χαρὸ-μενο, ἔτρεξε γρήγορα στὴ γωνί-α του, ἔπιασε τὴ Βιβλία, τὴ γαίτια-του, ἀπὸ ταῦτα, καὶ ἀρχισε μα-τῆς τὰ παιγνίδια. "Υστερα αὐ-αὐτὴ τὴ διακοπή, ξανάρχισα τὴ μελέτη μου...

Ἀνδριώτικο Θαλασσοποῦλι

✽

ΚΑΚΟ ΓΙΑ ΚΑΚΟ

Μιά μέρα, ἓνα παιδί καθόταν στὰ σχολιά μιάς θύρας κι' ἔτρωε μιά φέτα ψωμί ἀλειμένη βούτυρο. "Ἄξαφνα βλέπει ἓνα σκυλάκι ἐκεῖ-κοντά. Τὸ φωνάζει τὸ σκυ-λάκι πλησιάζει καὶ τὸ παιδί κάνει πῶς θὰ τοῦ δώσῃ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴ φέτα του. "Ἄλλα τὴ σι-γῇ ποὺ τὸ σκυλάκι ἐτοιμάσθη νὰ δαγκῶσῃ τὸ ψωμί, τὸ παιδί τοῦ τὸ τράβηξ ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἐκτύπησε τὸ κακόμοιρο τὸ σκυ-λάκι, ποὺ ἀπομακρύνθηκε οὐρλιά-ζοντας.

"Ἐνας κύριος, ποὺ ἀπὸ τὸ πα-ράθυρο τοῦ ἰσογείου παρακολο-ύθησε τὴ σκηνή, φωνάζει τὸ παι-δί καὶ τοῦ λέει:

— Θέλεις αὐτὴ τὴ δεκάρα;

— Τὴ θέλω! Ἀπαντᾷ τὸ παιδί.

Καὶ τρέχει νὰ τὴν πᾶρῃ. "Ἄλλα ὁ κύριος, ἀντὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ δεκάρα, τοῦ δίνει μιά βιτσιὰ στὰ δάκτυλα.

Τοπαῖδι κατάλαβε τότε τὸ σφά-μα του κι' ἔφυγε ντροπισμένο. (Μίμησις) Τρελλὸς Παλιότατος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί; με τὶς φλοῦδες θὰ τὸ φᾶς τὸ μῆλο σου;

— "Όχι, μαμά. Πρῶτα θὰ φᾶς τὸ μῆλο κι' ὕστερα τὶς φλοῦδες.

"Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Καλαματιανὸ Λουλουδί

"Ο Καθηγητής: — Ποῖα θὰ μπο-ρέσῃ νὰ μοῦ πῇ τὸ ἀφηρημένο τοῦ ἀγνός;

Μαθητρία: — ...

"Ο Καθηγητής: — Καμμία;...

Μὰ τὸ ἔχετε ἀπάνω σας, μέσ-σας!...

"Ἡ Μιμόζα, θριαμβευτικῶς: — "Ἀγνοῖα, κύριε καθηγητά!

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Ἀγγλ

"Ο μικρὸς Νίκος ταξιδεύει πρῶτη φορὰ μετ' ὑπόγειο σιδηρό-δρομο. "Όλο τὸ διάστημα μένει σιωπηλός. "Όταν ὅμως βγαίνουν ἀπὸ τὴν σήραγγα, στρέφεται καὶ λέγει στὴ μητέρα του:

— Ἐίδες, μαμά, τὴ ταχύτητα ποὺ ἔχει ὁ σιδηρόδρομος; Κοτξά-ντα τὴν ἐπέρασε γιὰ μιά στιγμὴ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δαφν. Κυανολεύου

✽

"Ο Κουφιοκεφαλῆς γκαρσόνι ξενοδοχείου.

"Ο πελάτης: — Γκαρσόν, αὐτὸ τὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔφερες, ἔ-χει μέσα πουλί!

"Ο Κουφιο: — "Ἐ, εἶσθε τυχρὸς! Μὲ πενήντα λεπτά θὰ γάτε καὶ πουλί, ποὺ ἔχει δέκα ἀραχίδες.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Στοιχειώμενο Γιοφύρι

✽

— Τοτό, γιὰ τί ἀπουσίασε χθὲς ἀπὸ τὸ Διαγωνισμὸ Καλλιγραφίας;

— Μά... μά... δὲν εἶχα διαβάσει, κύριε καθηγητά.

Ἐστὴν ὑπὸ τ. Σεπτεμῆνου Πολυλογᾶ

✽

ΚΩΝ.Γ.ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Μὲ βαθύτατην θλίψιν ἀναγγέ-λῳ τὸν θάνατον τοῦ παλαιοῦ μου συνδρομητοῦ καὶ τελευταίως πο-λίτιμου συνεργάτου μου Κωνσ-τ.Γ.Πατριάρχου Πούλου. Ἐπὶ τὴν Σίφνον τὴν 3 Μαΐου ε. ἔ. "Ο ἀτυχὴς νέος ἀνεφάνη εἰς τὴν "Διάπλαιν" τὸ 1908, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινίαν, ὅπου ὁ πατέρας του ἦτο δημόσιος υπάλληλος. Γρήγορα ἐκέρχθη εἰς τὸν κύκλον μας, ἐ-δραβεύθη εἰς πολλὰς Διαγωνι-στίας καὶ κάποτε ἐδημοσιεύθη κι' ἐφωτογραφία του. "Ἀργότερα ἔγινε νὰ μοῦ στέλλῃ μεταφορὰς εἰς τὴν Σ. Σ. Σ., γελοιογραφικὰς σειρὰς ἀπὸ ἔξανα περιοδικὰ, παι-γνία, περιέργα κτλ. ἔχει τόσο γού-δον εἰς τὴν ἐκλογὴν των καὶ τὰ με-τῆρας τόσο καλά, ὥστε τὰ ἐδη-μοσιεύει εἰς τὴν ἰδιαίτην του πα-τριδα Σίφνον, μοῦ ἔστειλε καὶ ἐπενέστερα ἔργα, — διηγήματα, παραμύθια, κομωιδίας καὶ δρα-μάτια, — τόσο πολλὰ καὶ τόσο καλά, ὥστε δὲν παρήχητο σχε-δὸν φυλλάδιον ποὺ νὰ μὴ περιέχ-ῃ μίαν μετάφρασιν τοῦ Κων-σταντίνου Γ. Πατριάρχου Πούλου.

"Ἄλλα μακρὰ καὶ πολυώδυ-νος ἀσθένεια ἐπέτρωτο νὰ τὸν πᾶν τὸν ὑπερηγάτα, εἰργάζετο μέχ-ρην τελευταίον του ἡμερῶν καὶ ἔτι ἀκόμη π. ἄλλο χειρουργατὸν, καὶ ὅπου, — ποῖος νὰ τὸλῃ! — θὰ ἐδημοσιεύον τὴν ὥς ἔργα «με-ταναστάς» ἐνὸς νέου, μ' ἓνα κίβηθμον σταυρὸν πλησίον τῆς λογογραφίας του!...

"Ἄς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ σκεπάζει τὸν ἀγαπημένον μας φί-λον καὶ ὁ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς ἂ; στεί-λῃ τὴν παρηγορίαν Του εἰς τὴν λυγρην οἰκογένειαν!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἄς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ σκεπάζει τὸν ἀγαπημένον μας φί-λον καὶ ὁ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς ἂ; στεί-λῃ τὴν παρηγορίαν Του εἰς τὴν λυγρην οἰκογένειαν!

Ἄς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ σκεπάζει τὸν ἀγαπημένον μας φί-λον καὶ ὁ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς ἂ; στεί-λῃ τὴν παρηγορίαν Του εἰς τὴν λυγρην οἰκογένειαν!

Ἄς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ σκεπάζει τὸν ἀγαπημένον μας φί-λον καὶ ὁ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς ἂ; στεί-λῃ τὴν παρηγορίαν Του εἰς τὴν λυγρην οἰκογένειαν!

Ἄς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ σκεπάζει τὸν ἀγαπημένον μας φί-λον καὶ ὁ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς ἂ; στεί-λῃ τὴν παρηγορίαν Του εἰς τὴν λυγρην οἰκογένειαν!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," Ἀθῆναι, 18 Μαΐου 1920

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐ-ρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐ-κόλα βγαίνει καθάνας τὴν ἀπάν-τησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν "Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ", ἄμα τὸν δια-βάσῃ προσεκτικῶς.

ΠΙΣΤΕΥΩ νὰ μὴν ἔχετε τώρα πα-ράπονον: Τὸ φύλλο τὸ λαμβάνετε τα-κτικὰ κάθε Σάββατο, γιὰ τὴν τυπὸνται ἀπὸ τὴν Περμπην. Τὸ χαρτὶ εἶναι κά-πως καλύτερο κι' ὁ τύπος σχετικῶς καθαρότερος. Δὲν εἶναι ἀκόμη τὸ τέ-λειον, — αἱ περιστάσεις δὲν τὸ ἐπιτρέ-πουν, — ἀλλὰ συγκρινάτε τὴν "Διάπλα-σιν" μετὰ ἄλλα περιοδικὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θὰ ἴδῃτε διαφορά μεγάλη. Βλέ-πετε λοιπὸν ὅτι κάνω ὅτι εἶναι σήμε-ρα δυνατὸν, γιὰ νὰ εἶς εὐχαριστήσι-ον. "Οτι μπορεῖτε ἐπομένως πρέπει νὰ κάνετε καὶ αἰεὶ, καὶ προσπαθῶν νὰ ξεσκαθῶνται...

"Ἐνα περιοδικὸν, Φλώρος Ροδάνης, ποὺ τὸ γράφουν πολλοὶ καὶ ποὺ τυπώ-νται σχετικῶς βιαστικά, δὲν εἶναι δυνα-τὸ νὰ κρατῇ τὴν γλωσσικὴν ὁμοιομορ-φίαν ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓνα βιβλίο. Εἰ-πα βέβαια, ὅτι προσπαθῶ νὰ κρατῶ τὴν ὁμοιομορφίαν τῆς δημοτικῆς τῶν Σχολι-κῶν Βιβλίων, ἀλλὰ δὲν τὸ καταρθίζω καὶ πάντα. "Οτι τυπώνεται εἰς τὴν "Διά-πλαιν" ἔπρεπε νὰ τὸ γράφω ἡ νὰ τὸ ἀντιγράφω μετ' ὁ χέρι μου, ποὺ δὲν ἔχω καιρὸ. "Ἄλλος συνεργάτης γράρει κιοιθῇ, ἄλλος κιοιθῇ, ἄλλος πολὺ, ἄλλος δένδρο, ἄλλος δέντρο. Καὶ πολλὰς φορὲς ὁ ἴδιος ἄλ-λου ἔδωκα κι' ἄλλου ἔντεκα. "Οαπῆς: νὰ τὰ διορθώω. Ναι, αὐτὸ κάνω. "Ἀλ-λὰ δὲν ὑπάρχει πάντα καιρὸς νὰ ἐκτε-λοῖται ὅλες οἱ διορθώσεις. Τυχάνει ἀετρία μιά ἐορτή, γίνεται ἀνάγκη νὰ τυπωθῇ τὸ φύλλο πρὶν βιαστικά καὶ τό-τε πρέπει νὰ περιορισθῶ στὰ κυριώτερα λάθη καὶ νὰ φέρω ἀδιορθώτα τα... διορ-ροῦμενα. Αὐτὰ γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω πῶς, στὸ λογοτεχνικὸ μέρος, ποὺ γρά-φει στὴ δημοτικῇ, δὲν ὑπάρχει ἡ αὐ-στηρὸ ὁμοιομορφία ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα.

— Ἀλλὰ τὰ ὑπερδυστοχικά, τὰ μαλλια-ρά, τὰ πορφυρὰ, δὲν ἐπιτρέπεται οὕτε Ἀλληλογραφία, οὔτε Συνεργασία. Χά-ρηκα πολὺ γιὰ τὰς προόδους σου. "Ο-λοὶ σὲ χαίρομαι.

"Ἐστὶ καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ γράψῃς. "Ἀρσῆς Οἰανοπούλου, μετὰ ὅρας, ὅπως θὰ ἔγραψες (σὲ μιά παλαιὰ σου ἀγαπημένη φίλῃ) καὶ νὰ μοῦ τὰ λές ὅλα μ' ἐμπιστοσύνη. Ἐξέτελέσα τὰς παραγγέλεις σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια καὶ τὰς φιλικὰς προ-τίξεις.

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ παραστήσω τὴν χαρὰ μου. Πονεμένη Καρδιά, ποὺ ἔ-γινε τέλος καλὰ καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς μετ' ὁ χέρι σου! Σοῦ εὐ-χαριστῶ καὶ δυναμῶς γρήγορα, στὴν ἐν-τέλειαν καὶ φαντάζομαι εἰς εὐτυχισμένη ποὺ εἶσαι, ἀπὸ εἰκόσι τοῦλάχιστο Δι-πλαστούλα μαζεύονται κάθε μέρα στὴν κρεβατοκάμαρά σου κι' ἡ καλὴ σου μαμά δὲν ἔχει πῶς νὰ τὰ περιποιη-θῇ. "Ο, πῶς ἤθελα νὰ σὰς ἔδωκα ἀπὸ κανένα μέρος! — Ἐλᾶθα ὅπ' ὄχι μου τὰλλα ποὺ μοῦ γράφεις.

Καὶ μετὰ Δευκοστέτις Δόφρη, μετὰ μεγάλη εὐχαρίστησιν ἐλάμψε τὴν προ-σωπικὴν σου γνωριμίαν στὸ γραφεῖο. Σ' ἔτολμησες τέλος πάντων νὰ στείλῃς

ἔτολμησες τέλος πάντων νὰ στείλῃς

ἔτολμησες τέλος πάντων νὰ στείλῃς

ἔτολμησες τέλος πάντων νὰ στείλῃς

κατὶ καὶ γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. Καὶ θὰ κά-μῃς ἐπίσης καλὰ ἂν "τολμήσῃ

— «**Ἡ Πάπια** καὶ τὸ **φρίδι**». —
«**Σκίτσα**». — «**Στὴν Πατρίδα**». —
«**Ροδιά**». — «**Ροιά**» κτλ. — «**Εὐρεσ**
«**ψευδωνύμων**». — «**Ἡ σύνθεσις**» κτλ.
— «**Παράξενη Χαρά**». — «**Ἡλιοβα-**
«**σίλεμα**». — «**Φυσικὸν Πανόραμα**». —
«**Πληρωμένο πούλι**». — «**Παιδικὰ**
«**Πνεύματα**».

Κριτική τῆς προηγουμένης Σελίδος. — «**Ἡ φίλη μου**». Καλογραμμένο, εὐχρηστικό, ἀληθινώτατο, εὐγενικό. Δὲν ξέρετε κανεὶς τί τὰ ἐκτιμήσει περισσότερο: τὴ **φίλη**, πού περιγράφεται τόσο ἐξοχῇ, ἢ αὐτὴ πού τὴν περιγράφει μετὰ τόσο αἰσθημα. Πάρα πολὺ ὠραῖο κομμάτι — «**Φαντάσματα**». Μίμησις κάποιου ποιηματος τῆς Μεσοσηναϊκῆς Ἀκτῆς ἀρκετὰ ἐπιτυχημένη. — «**Σκίτσα ἀπὸ ἑνα χωριό**». Πολὺ καλὴ παρατήρηση. Σύντομος ἀλλὰ ζωηρὴ περιγραφὴς. Εἰκόνας ἀλλεπάλληλες, ἑνὰς μικροῦ κινηματογράφου. — «**Ἀπολογία χωριῆς**». Λαϊκὸν νοτισμώτατο. — «**Συντομία**». Πολὺ ὁμορφα. Καὶ μάλιστα ἡ περιγραφή τῆς **Αὐγῆς** καὶ μάλιστα ἐκεῖνο πού λέει γιὰ ταχυτὴν τοῦ νεροῦ, μὲ φρόβο, τὴν **θεοσιδί**... — «**Τὸ ποταμάκι**». Κοινὸν, ἀλλὰ πολὺ καλὸν. Τὸ τελευταῖον τετραστίχο ἦταν χαλασμένο· τὸ διόρθωσα λιγάκι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἐξαλείψω κί· ὅλη τὴν ἀνωμαλία. — «**Ρεμβασμοί**». Τίποτε ἐκτακτο, ἀλλὰ καὶ τίποτε ὁλοκληρωμένο. **Κί**· τὸ βάλα γιὰ ἐνδραστηριοσύνη. — «**Φαντάζει ἡ ἀλήθεια**». Λαϊκὸν. Παραλλαγὴ ἐνὸς ἀνεκδότου τοῦ Ναστραδίν-Χόντζα. — Γενικῶς, μὴ **Σελίδα** ἀπὸ τῆς πολὺ καλῆς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναισθητοῦ, ἢ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεκδομένα λαμβάνουν μεχοὶ τῆς 30 Νομβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνέκδοτον εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσιον].

Νέα Ψευδώνυμα. — **Δόρδος** τῆς **Δορδας**, ἢ. (ΙΚ). — **Ἡ Τάδε**, κ. (ΣΜ). — **Ἀμαζὼν τῆς Καβάλλας**, κ. (ΜΧ). — **Δεσποινὶς Φόξτροτ**, κ. (ΑΧ). — **Μυροβόλον Κόϊνον**, ἢ. (βρέτε με). — **Ἀστὴρ** τῆς **Ἰωνίας**, ἢ. (ΚΜ). — **Τραγουδιστὴς**, ἢ. (ΘΔ). — **Τσαμπινάκι τῆς Κοζάνης**, ἢ. (ΜΜ). — **Καλὲ Ἀντρε**, ἢ. (ΚΦ).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων. — **Φασμα**, ἢ. — **Δυρεσὴ**, κ. — **Πρίγκιψ** τοῦ **Ἀβάτον**, ἢ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 διὰ τὰς περιπτώσεις 10 λεπτὰ ἢ λέξεις. — **Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν**: ἢ **Ἀτράνταχτη** μετὰ **Ἀνεμώνην**, **Ματωμένο Δέντρο**, **Χιὼτ**, **Τριαντάφυλλον**, ἢ **Δεσποινὶς Φόξτροτ** μετὰ **Αραπᾶκι**, **Τσοῦχραν**, **Ἀμαζόνα** τ. **Καβάλλας**, ἢ **Θαλασσὴ Νύμφη** μετὰ **Φοιδολένην**, **Πτωχὴν Ἀριστοκράτη**, **Πανελ**, **Ὀνειρ**. — ἢ **Παοχαλιὰ** μετὰ **Γιασεμ**, **Ἀνδροπ**, **Πούλιαν**, **Ἀλκην**, **Σαφὴν**, **Ἐλλήνοπ**, **Γιαπωνέζον**. — τὸ **Μυροβόλον Κόϊνον** μετὰ **Εἰμαρ**, **Ιουλιὸν** τ. **Ἐνῶς**, **Ρόδ**, **Ρόδον**, **Δατρίδα** τ. **Μουσικ**, **Ζεῖάνιον**, **Χουσι**, **Πεταλ**. — τὸ **Περγαδὸν Διαβολάκι** μετὰ **Θαλασσὴ Νύμφη**, **Ἀριελ**, **Οἰακοπούλ**, **Ἀνεμώνη** τ. **Βουν**, **Ὀδύγησιν**, **Νόραν**. — ἢ **Ἀγγέλος** τοῦ **Πόνου** μετὰ **Ἀγγ. Φιδόν**, **Θλιμ. Ψυχ**, **Ἀριελ**,

Ἀντιλόφο, **Φαίλη**, **Ἀύραν**, **Φρέντ**, καὶ ὅλους τοὺς **Ἀγγέλους**.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Θαλασσὴν Νύμφην** (ὁ χάρτης τῶν λύσεων εἶναι μόνον γιὰ τὰς λύσεις τῶν δημοσιευμένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων· δικές σου δὲν θὰ μὴ στείλῃς ἂν δὲν προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς καὶ στὴν προκήρυξιν θὰ ἴδῃς ὅλους τοὺς ὅρους). — **Ἀδραμυτίνην Δαφνὴν** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ «σχεδόν» πρῶτο σου γράμμα· γράψε μου συχνά). — **Τρολλὸν Παλιότσον** (ὅλα τὰ ἐστειλά). — **Ὀνειρεμένην Ἑλλάδα** (δὲν ἐξυμῶ τί ἐγείνεις, ἀλλὰ δὲν βρῆκα ἀπαντήσιν σου σὺ σωρὸ· παρέπεσε; τὴν ἐφύλαξα κατὰ λάθος πούθενά ἄλλου; θὰ ἴδωμεν). — **Μαρκιὴν Σελήνην** (ἔγω ὑπ' ὅψιν μου δυὸ ὠραῖα γράμματά σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· δὲν δειγνύεις τῆς φίλης σου τὸν Ὀδύγη; καὶ ἴδῃς ὅτι αἱ λύσεις γράφονται σὲ ἰδιαίτερον χαρτί). — **Ἐρασιμὴν τῆς Φύσεως** (ἐστὼ τὸ τόμος τοῦ 1908 τῆς 12 Μαΐου· εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαβήσεις). — **Ἡρώα τοῦ Σκωτ** (τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» θὰ τελειώσῃ τὸν Νοέμβριον· τώρα πού παύουν τὰ μαθήματα, ἐλπίζω νὰ μὴ γράψῃς συχνότερα ἀλλὰ καὶ...καθαρότερα, γιὰτὶ με δυσκολεῖ διαβάζω τὰ γράμματά σου). — **Καμελιὰν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπάρθον· τὸ **Παίδι τοῦ Μέλιντος** εἶναι σὺν Γ' Ἐπεινῶ· κατὰ λάθος μῆτις καὶ στὴν Ἐξομῶ Μυελῶ). — **Ἀδραμυτίνην Πυγμαχόν** (ἔχει καλῶς). — **Κρομπόραν** (ἔλαβε εὐχαριστῶ ὅποια φύλλα τῆς Β' Περιόδου σου λείπουν, μπόρεῖς νὰ ταχυγράψῃς πρὸς 40 λ. ἐκαστον). — **Ἡλεκτριόν** (εἰ νὰ τὰς κάμω αὐτὰς τὰς Ἀσκήσεις πού μὴ ἐστειλῇς· τώρα δὲν εἶναι δεκταί). — **Ἀτράνταχτην** (ἔχει δά! δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στενοχωρηθῇς τόσο γι' αὐτὴν). — **Ἀνεμώνην** τοῦ **Βουν** (σὰς εὐχαριστῶ ὅλας γιὰ τὴν προτίμησιν). — **Ἰωάν. Α.** — **Ἀλτ.** (ναί, θὰ κρατήται ἀπὸ τοῦ 27ου). — **Μινώταυρον**, **Ρενκλή**, **Κυθέρειαν**, **Ἀλλικαν**, **Σβέντζον**, **Σαδανάπαλον**, **Κουνέλην**, **Φιλόλογ**, **Ἀναγέννησιν**, κτλ. — **Ἀπελευθερωθέντα Μικρασιάτην**, **Ποθητὴν Δευτερίαν**, **Γέρω** — **Ἄμιν** (ἔλαβε εὐχαριστῶ, ἐστειλά). — **Βελουδένιον Τριαντάφυλλο**, **Ἀργυρᾶν Πανσέληνον**, **Δεοντιάδα**, **Γαλανὸ Κῆμα**, **Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων**, **Ἡπειρωτάκι**, **Μελαγχολικὴν Ἠρωτοπόνην**, **Παοχαλιὰν** (ἔλαβε εὐχαριστῶ).

Γεώργιον Κ. Α., **Ἀνεμώνην** τοῦ **Βουν**, **Νικητήριον Σάλπισμα**, **Ἀγγελον Χατζηγιάννον**, **Συριανὸ Διαβολάκι** (ἐστειλά).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβε μετὰ τὴν 17 Μαΐου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς δρ. 15 καὶ ραμμένος δρ. 17. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προστίθενται εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

οἱ προβλεπτικοὶ ἄς φροντίσουν ἀπὸ τώρα, νὰ ἐφοδιασθῶν μετὰ τῶν τῆς **Διαπλάσεως** καὶ τῆς **Βιβλιοθήκης** πρὶν ἐξαντληθῶν καὶ ἄλλοι ὅπως ἐξαντλήθησαν ὡς τώρα πολλοί, καὶ πρὶν ἀκριβήνουν περισσότερο, πού καὶ αὐτοὶ εἶναι πολὺ πιθανόν, ἀφροὺ τὸ χαρτί ὁλοένα ἀκριβαίνει καὶ τὰ τυπωτικὰ ὁλοένα ὑψώνονται.

Οἱ προβλεπτικοὶ ἄς φροντίσουν

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1870 Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Μαρτίου — Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως αἱ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

354. Δεξιόγραφος

Κάποιος ἀρχαῖος βασιλεὺς
Πρόβεισι κάπου βρῆκε,
Κορώνα τὴν ἐφόρεσε
Καὶ ποιητὴν ἐβῆκε

Ἐστὼ ἀπὸ τῆς **Αύρας**

355. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Μὲ ἄλκη, λῦτα μου, ἐνώθηκε
Ἡ βία μόνο, ἀλλὰ δις
Καὶ τοῦ Σωκράτη φανερώθηκε
Ἀγαπημένους μαθητῆς.

Ἐστὼ ἀπὸ τοῦ **Ροδίνου Ἀγγέλου**

356. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτον εἶναι κτητικὴ,
Τὸ δεύτερον ἐπιστῆς·
Τ' ὅλον μου πόλιν περσικὴ,
Ποὺ εὐ-ὄλα θὰ λύσῃ.

Ἐστὼ ἀπὸ τῆς **Τσελλοφοιτητρίας**

357. Μεταγραμματοσμός

Βγάλε Κάπα, βάλε Θῆτα
Καὶ θὰ ἴδῃς, φίλε μου λῦτα,
Μικρὴ νῆσος νὰ χαθῇ
Κί· ἄλλη νὰ φανερωθῇ.

Ἐστὼ ἀπὸ τῆς **Υψηλ. Δευδρολιβάτου**

358. Διτυπώτων

*** * * * * = Χώρα τ. Ἑλλάδος

*** * * * * = Πόλις γερμανικὴ.

*** * * * * = Ἀτμ. κατάστασις.

*** * * * * = Ρῆμα.

Καὶ καθέτω: τὰ ἴδια.

Ἐστὼ ἀπὸ τῆς **Εὐδοξοῦ Νίκης**

359. Κριπτογραφικόν

123456721 = Πένον.

234571 = Ζῶον.

35371 = Στρατηγός.

46271 = Μεταφωλογικόν.

562 = Θέα.

6271 = Χρόνος.

7571 = Ὑψωμα.

Ἐστὼ ἀπὸ τῆς **Γ. Α. Κακομάνης**

360. Μαργική Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνος

— Δὲν τὴν ἤρας ἀκόμη Νίκο, αὐτὴ

τὴ νῆσο; Εἴ· ἐκεῖ, πρὸς τὰ δεξιὰ.

— Μὰ καὶ νῆσο;

— Σοὺ τὴν εἶπα.

Ἐστὼ ἀπὸ τοῦ **Διπλάνου**

361. Ἐπὶ γραφῇ

ΟΔΑΚΝΕΜΟΤ
ΑΤΕΒΙΕΜΑΝ
ΟΚΑΚΕΔΟΤΙ
ΤΙΕΡΩΜΙΤΝ
Ι Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς **Εστῆς** ταύτης.

Ἐστὼ ἀπὸ τοῦ **Θριάμβου** τ. **Δο**

362. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τῶν ζητουμένων λέξεων
Ἄν πάρῃς τὰρχικὰ,
Υἱὸν ἀρχαίου ἥρωος;
Θὰ κάμῃς με αὐτὰ.
Τὰ τρίτα πάλιν γράμματα
Ἄν βάλῃς στὴ γραμμῇ,
Μία πόλις τῆς Ἑλλάδος;
Θὰ παρουσιασθῇ:

1, Τιτάν 2, Ἀστερισμός 3, ραννος τῶν Ἀθηνῶν 4, Μοῖσα, Ἐπὶ ἑρμῆα ποσοτικόν 6, Ὁρμα, Ἀριθμητικόν 8, Ὁμηρικόν; βασί 9, Κρητικόν.
Ἐστὼ ἀπὸ τοῦ **Φιλοπάτρου Ἑλλ**

364. Ἑλλητισύμφωνον

Ι Ο - α ε η - ε - ι ω

Ἐστὼ ἀπὸ **Δημ. Γ. Κ**

363. Γρίφος

Ο Ο Ἑλλάς πᾶν πᾶν
Ο ε γ Ο Γαλλία πᾶν πᾶν
Ο Ο Ἑλβετία πᾶν
Ἐστὼ ἀπὸ τῆς **Κουκλ**

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν **Πνευμ. Ἀσκήσ.** τοῦ φύλλου

150. Ὑπολαῖς (ὁπλ., λῆ, εἰς.) —

Ἀνδεις (ἀν δεις). — 152. Ἀρτήρ-Κ

κρήνη. — 153. Γρανίτης-Τιγρῶν.

154. ΟΔΥΜΠΟΣ γεωμῶνα

Υ Ε Ρ γεωμῶνα

Ρ Λ Ο οὐδ' (Ἡδὲν

Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α σις κατὰ

Σ Σ χους ἐν τῷ

Α Διὰ τοῦ Τ.

τα, πατρὸς, τόνος, κότις

κρυπτός. — 161. ΑΗΟ-ΟΕΟ-ΑΠ

ΣΤΟΝ ΤΟ ΚΕΡΑΟΣ (Ἰοκαστή,

κλ.Ηκίος, ΝαΟύμ, ΣενΟρφῶν,

δ.Ελφεία, ΖηνΟβία.) — 162. — Πούδε

καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἀπ' τὴν πόλιν

λεϊβάδι, ὁδοῦρος καὶ πεντακόσια.

Μι λ η μ ε ν α τ ι μ η μ ε ν α (μ ι

να-τι-μι μ' ἑνα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ

στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρὸς) 11

τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξεις, μετὰ

στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ κεφαλαία λεπ.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—189]

Καλλιτεχνικὸς Διαγωνισμὸς

Ἡλετηρικὸν κατ'—ποστὰ καὶ

βραβεύεται. Προθεσμία μὴ

Ἰουνίου. Δίσις: Ι. Καμαρινάκη.

Ἄμας. — **Καλαματιανὸν Δουλο**

Δόρδος τῆς Δόρδας κ. ἢ.

[Κ'—190]

Τριαντάφυλλον, γιὰ τὴν

τὴν σου χίλις θερμὰς εὐχάς.

BEATNA

[Κ'—191]

Σὺν Ραβερτάδῳ Κόμῳ Δυνά

μῶν Μ. Μυστικῶν.

[Κ'—192]

Διαπλάσσομεν!

Τρέξετε ὅλοι! ὅλοι! σὺν Σ

«ΝΙΚΗ»

[Κ'—193]

Στὴν ἀγαπημένην μας **Δυναρί**

μετ' εὐχάσας.

Ἐλπιδοφόρα, Γεῖα, Ἀσπασί

Κρυφὴ Ἑλπίδα, Ἀετὸς τ.

[Κ'—194]

Γοῖε Παριζιάνε, θερμὰ τὰ

ριστῶ μου γιὰ τὴν καλὴν σου

μυστὴ καὶ εὐχάς.